VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul IV nr. 36 20 iulie - 16 august 2001 **8 pagini 1500 lei**

EDITORIAL

SOMNUL NAŢIUNII

Ultimul sondaj de opinie arată că majoritatea relativă a populaţiei consideră că ne îndreptăm într-o direcţie greşită, dar tot o majoritate relativă ar vota pentru partidul de guvernământ dacă alegeri generale ar avea loc acum. Sociologii şi politologii de formaţie occidentală, şi cine nu se revendică de la această şcoală de gândire, ajung la concluzia că electoratul este incoerent şi victimă a unei contradicţii în termeni. Şi totuşi, acelaşi electorat i-a părăsit în 1996 pe foştii comunişti reîntorşi democratic la putere, optând pentru «opoziţia democratică» condusă de Emil Constantinescu. În locul schimbării anunţate în campania electorală s-au scurs patru ani de inactivitate, de lipsă de voinţă politică, de prelungită tergiversare. Marea privatizare nu a fost nici măcar începută, restituirea pământurilor şi pădurilor a fost legiferată dar neaplicată, iar restituirea proprietăţilor imobiliare abuziv confiscate a fost supusă unor amânări succesive. Nu s-a legiferat controlul averilor dobândite prin furt şi delapidare. Li s-a trecut cu vederea acest păcat atât foştilor guvernanţi şi clientelei lor politice cât şi nou veniţilor la putere care au închis ochii la furturile predecesorilor pentru a-şi rotunji propriile averi. S-a ajuns în situaţia hilară ca în ultimul an de mandat preşedintele ţării, care îşi numise oamenii săi în fruntea serviciilor secrete, să declare că a fost învins de Securitate, că puterea nu se află în mâinile lui ci în ale Securităţii şi exponenţilor fostului regim. Aceasta era situaţia să zicem politică, din preajma alegerilor din anul 2000, însoţită de o permanentă cădere a economiei şi a nivelului de trai al populaţiei. Direcţia bună pentru care votasera alegătorii se dovedise a fi o iluzie. Cei care trebuiau să o realizeze nu au avut forţa de a o face. Atât naţional-ţărăniştii nevolnici cu mintea slabă cât şi lichelele liberale, ca să nu mai vorbim de paiaţele cu ifose ale lui Roman, au dezamăgit alegătorul român. Cum alte forţe nu mai erau pe eşichierul politic, o parte din electorat s-a îndreptat către partidul «justiţiar» al lui CV Tudor, iar majoritatea, şi de data asta relativă, a optat pentru PDSR. Motivaţia acestui important segment electoral a stat în faptul că PDSR are capacitatea de a guverna bine sau rău, dar o are, spre deosebire de incapabilii din Convenţia Democrată. Şi aici nu putem pretinde că electoratul nu a avut dreptate, legea restituirii imobilelor, pe care fostele guverne ale Convenţiei au pritocit-o patru ani, a fost legiferată, prost legiferată dar legiferată, în două luni de către guvernul actual. În primele şase luni, executivul şi-a numit oamenii de încredere la toate nivelele. În economie distribuie cu generozitate amânări şi iertări de impozite pentru clientela sa şi compromite privatizarea prin ieşiri ca cea de la Combinatul Reşiţa, obţine împrumuturi ca cel de 600 milioane euro pe care îl va risipi în consum neproductiv, majorând îndatorarea ţării. În plan social nu face nimic pentru atenuarea situaţiei dificile în care se află cele două categorii marginale, copiii şi bătrânii. În cultură instaurează dictatura ideologică prin împărţirea arbitrară a fondurilor bugetare, aşa cum s-a văzut în scandalul atribuirii subvenţiilor către edituri şi al destituirilor din cinematografie. Deci se guvernează cu mână forte aşa cum a sperat electoratul, dar într-o direcţie care este considerată de majoritatea populaţiei greşită. O altă motivaţie a alegerii PDSR la guvernare a fost sentimentul popular venit din adâncurile istoriei, că e bine să nu vină la putere nişte hămesiţi cu dorinţe mari de chivernisire ci aceia care au prins un cheag de bunăstare. Dezamăgirea votanţilor PDSR începe să se manifeste, cârdurile de căpuşe ale clientelei sale politice au invadat locurile bune din care îşi pot scoate banii donaţi pentru campania electorală şi încă mult pe deasupra. Cât despre campaniile anti-corupţie întreprinse periodic atât de fostele guvernări cât şi de guvernarea actuală (acum au ajuns la rând vilele poliţiştilor) ele au fost şi sunt praf în ochii naivilor. Mai mult, se reîntorc în ţară «oameni de afaceri» urmăriţi penal sau chiar condamnaţi, pentru care s-a intervenit la cel mai înalt nivel în vederea suspendării urmăririi penale sau a sentinţelor rămase definitive! Cum să nu se răspândească corupţia în jos, când însăşi puterea emite semnale de toleranţă şi încurajare a marilor corupţi? Nu e întâmplător în aceste împrejurări că mass media din ce în ce mai supusă faţă de putere, nu suflă o vorbă despre controlul averilor deşi Legea 18 din epoca Ceauşescu mai este în vigoare.

Ce putem descifra din ultimul sondaj de opinie este nemulţumirea populaţiei, a opiniei publice, a electoratului, faţă de calitatea umană a celor ce ne-au guvernat şi ne guvernează, faţă de actul de guvernare în sine şi de direcţia în care ne îndreptăm. O altă nemulţumire este aceea a lipsei de alternativă în alegerea guvernanţilor, toată clasa politică este otova, având interese de grup, fiind indiferentă faţă de interesul naţional şi coruptă în cea mai mare parte a ei. Ne aflăm într-o situaţie lipsită de alternativă, într-o democraţie a formelor fără fond într-un regim de partid unic care-şi impune voinţa în prezenţa unei opoziţii nesemnificative. Aceasta pare a fi o specialitate românească, partidul unic, cu sechele comuniste mai multe sau mai puţine, se află la putere în cele două state române de-a dreapta şi de-a stânga Prutului. Opinia publică, populaţia, nu este deranjată de conducerea autoritară pe care o practică puterea, ci de direcţia pe care a apucat-o. Când ne referim la opinia publică, neglijăm aceea pătură subţire a intelighenţiei, reprezentată de GDS, revistele 22 şi Dilema şi alţi clienţi ai fundaţiei Soros. Ei au făcut mai mult rău decât bine în viaţa politică românească, ne mărginim la a aminti lista de susţinători ai lui Ion Ilici Iliescu la turul doi al alegerilor prezidenţiale. Democraţiile occidentale închid ochii la dictatura de stânga pe care o exercită de fapt PDSR. Şi o fac aceasta nu numai la noi. Avem exemplul exotic al Algeriei unde fundamentaliştii ce câştigaseră alegerile au fost îndepărtaţi de la putere printr-o lovitură de stat militară de stânga, sprijinită de democraţiile occidentale. Dacă într-o ţară membră a Uniunii Europene dreapta naţională ajunge la putere pe calea alegerilor democratice, ea este boicotată de aceleaşi democraţii occidentale. Însuşindu-şi lecţia, premierul Adrian Năstase declară fără jenă că «trebuie să ţinem seama de sensibilităţile Statelor Unite şi ale Israelului» şi, în felul acesta, îşi cumpără firmanul pentru conducerea dictatorială a ţării de către foştii comunişti reciclaţi în social-democraţi, că aşa e la modă. De altfel partidul unic acceptat de democraţiile occidentale a avut o longevitate de peste o jumătate de secol în Mexic, prin partidul justiţionalist, şi în Argentina prin partidul populist al lui Peron. Important pentru democraţiile occidentale este firma pe care o afişează guvernele din întreaga lume. Dacă ele se pretind democrate şi respectă formal drepturile omului şi alternanţa la putere, lucru pe care în realitate nu îl fac, democraţiile occidentale au conştiinţa împăcată.

Să ne întoarcem însă la noi. Nu interesul şi nici conştiinţa democraţiilor occidentale constituie problema noastră. Românii trebuie să găsească o alternativă la situaţia aparent fără de ieşire în care se află. Oamenii oneşti şi cu dragoste de ţară, ce pot pune în lucrare renaşterea României, se vor impune într-un fel sau altul, cu sprijinul şi în folosul naţiunii.

Nicolae Henegariu

Retrospectiva anului politic internațional 2000

Discuție cu Liviu Vălenaș realizată pentru Radio „Z" din, Nürnberg de Alexandru Schäfer-Gârleanu

Alexandru Schäfer-Gârleanu: – Stimate D-le Vălenaș, vă propun să purtam o discuție asupra a ceea ce s-a întâmplat în anul 2000 pe plan internațional. Desigur, nu vom putea aborda toate evenimentele majore, dar vă propun să ne aplecăm asupra câtorva, Rusia, alegerile din Statele Unite, situația din Palestina, alegerile din Iugoslavia etc.

Liviu Vălenaș: – Anul 2000 a debutat printr-o mare escrocherie (nu știu cine a regizat-o, dar am niște bănuieli) și anume sărbătorirea cu un fast nemaipomenit a intrării în „noul" mileniu... M-a pus pe gânduri și isteria furioasă a miliarde de oameni, care au sărbătorit coleric ceea ce nu era, noul mileniu, în care am intrat abia acum. Curios, intrarea în noul secol, în noul mileniu trei, s-a făcut *sotto voce*... A urmat apoi a doua escrocherie, alegerea lui Vladimir Putin președinte al Rusiei. Putin, fiul unui bucătar aflat în serviciul lui Stalin, este un om total mediocru, lipsit de orice cultură politică, singurele sale recomandări sunt cele de spion antioccidental și aparatcik KGB. A câștigat alegerile net, ***dar printr-o mare fraudă***, mass-media rusească a fost cumpărată, iar poporul rus a fost isterizat de războiul contra Ceceniei. Este straniu, toți l-au votat pe Putin pentru un alt motiv. Unii au văzut în el „salvatorul națiunii", cel care se războiește fără milă cu „teroriștii" și „bandiții" ceceni, alții l-au văzut ca pe cel care va renaște măreția imperială țaristă a Rusiei, alții văd în el pe cel care va recrea URSS-ul, alții, un luptător fără prihană contra corupției, în fine unii au văzut în Putin pe cel care va apăra valorile liberalismului și democrației. *În realitate Putin nu este nimic din toate acestea, este doar un parvenit, ahtiat după putere.*

A.S.-G.: – A urmat în august trecut catastrofa submarinului Kursk...

L.V.: – Această tragedie ilustrează starea actuală a Rusiei. Armata, inclusiv flota, sunt într-o stare mizerabilă, iar când este vorba de viețile unor oameni, pentru Kremlin ele nu valorează nimic, nici măcar cât o sticlă de vodcă. De fapt, câți au murit pe bordul lui Kursk, mor aproape zilnic în Cecenia, într-un război murdar care a devenit și un război uitat de lume, ceea ce este scandalos. Putin a promis o victorie rapidă și definitivă în Cecenia, de atunci a trecut un an și jumătate și victoria este mai departe ca oricând. Printre altele, președintele Ceceniei, Aslan Mashadov, ca și șeful marelui stat major cecen, Șamir Basaev, acționează în libertate, pe teritoriul cecen, rușii nereușind să-i captureze. Un lucru este cert, în Cecenia rușii s-au înfundat într-un nou Afganistan. Rămâne imensa tragedie a poporului cecen, inclusiv cei peste 350.000 de refugiați. Este scandalos că Occidentul a uitat de acești oameni, de această mică țară! De fapt este un scandal proslăvirea Rusiei de către Occident, consider absolut rușinoasă vizita privată de Crăciun (cel ortodox, după rit vechi!) în Rusia a cancelarului german Schröder, cu a patra sa soție... Mai bine ar fi vizitat Cecenia. Rusia este un adevărat cancer al lumii actuale, este o țară neguvernabilă, un pericol public mondial. Cu criminali ca și Putin (cine a comis atentatele cu bombe la Moscova? Făptașii nu au fost descoperiți nici până acum...) nu se poate clădi o Rusie modernă și democratică.

A.S.-G.: – Credeți deci că Occidentul are o mare parte de vină?

L.V.: – Absolut! Desigur, nu este vorba de izolarea Rusiei sau de reînceperea războiului rece (între noi fie vorba, el a și început, din inițiativa exclusiv a Rusiei). Poporul rus (care nu este confundabil cu potentații de la Kremlin și cu masa mafioților ziși „oligarhi") trebuie ajutat, trebuie sprijinit, dar nu prin ploconeli slugarnice în fața lui Putin. Dar fiindcă am ajuns la capitolul Occident, aș vrea să mă opresc acum la o țară, care aspiră, în mod absolut nejustificat, să devină o putere mondială. Este vorba de Franța. Anul 2000 are pentru Franța o imagine extrem de proastă. Un președinte incapabil, Jacques Chirac, atins de mania grandorii fără fond, de o retorică molieriană, un guvern corupt, format din oameni exaltați, asta este Franța la ora actuală. Scandalurile de corupție s-au ținut și se țin lanț. Deturnări uriașe de fonduri în cadrul armatei. Din cauza fraudelor și delăsării, noul portavion atomic, „Charles de Gaulle", care trebuia să constituie mândria absolută a Franței, a trebuit de urgență retrimis în docuri, după ce și-a pierdut o elice (!?)... Directorul financiar al concernului ELF a fugit în Filipine, băiatul fostului președinte Mitterand a fost arestat, pentru trafic de influență și trafic de arme cu Angola, fostul primar al Parisului, Jean Tibéri, și-a văzut soția condamnată pentru escrocherie, iar afacerile acestei primării de scandal l-au atins până și pe președintele Chirac, care în mod normal ar fi ajuns și el după gratii, dacă nu ar fi apelat la imunitatea conferită de funcția sa. Iată ce a ajuns astăzi „La grande nation"! Este eșecul total al celei de-a V-a republici, și de ce să nu o spunem, este eșecul republicii în Franța...

A.S.-G.: – Un moment interesant a fost evoluția Austriei în anul 2000, ce părere aveți?

L.V.: – Da, dar și aici s-a manifestat o reacție isterică din partea lumii „civilizate". La putere au ajuns la Viena două partide democratice de dreapta, Partidul Conservator și partidul lui Jörg Heider. Acest lucru a pus capăt unei guvernări îndelungate social-democrate. Faptul nu a convenit majorității guvernelor europene, Statelor Unite și Israelului, guvernate la data respectivă de guverne de stânga, sau cu tendințe stângiste (Statele Unite).

Cert este că Austria a fost supusă unui embargou politic, ceea ce este o rușine! Nu a fost deci supusă Rusia acestui embargou politic, un stat total antidemocratic, ci democrata, civilizata, profund europeana Austrie... Comentariile sunt inutile. Cert este că cei care au supus-o acestui embargou politic și-au asumat apoi și monitorizarea acestei țări. După șase luni de „embargou", el a fost ridicat, deoarece „comisia" de monitorizare a trebuit să recunoască că Austria are un guvern exemplar democratic, că nu a fost afectat în nici un fel dreptul unui străin din Austria, nu au fost încălcate drepturile omului. Doar Israelul și administrația Clinton au rămas reticente față de Austria, dar acest fapt nu are absolut nici o importanță. Ceea ce s-a întâmplat cu Austria demonstrează ipocrizia clasei politice din țările europene conduse de social-democrați. Oricum am lua-o, eșecul politicii de izolare a Austriei a fost total. Aș spune mai mult decât atât, a fost o lecție necesară!

A.S.-G.: – Să trecem la o nouă mascaradă, alegerile din Iugoslavia...

L.V.: – Da, s-ar putea să aveți dreptate, am și eu această impresie, că alegerile prezidențiale și cele parlamentare au fost o mascaradă, organizată însă cu acordul Occidentului, *care are nevoie să se mintă singur*. La ultimele alegeri, cele parlamentare, au câștigat net (două treimi din locuri ale parlamentului unicameral) forțele „democratice", adică o „coaliție" de 18 partide și partidulețe.

A.S.-G.. – Ca bănățean, apropiat de frontiera cu Iugoslavia, cunoscător deci al situației, credeți că în Serbia s-a ajuns la situația din România, din decembrie 1989, adică s-a creat un F.S.N. „democratic"...?

L.V.: – Așa este! Cum poți guverna o țară cu o coaliție de 18 partide? Se va da fiecărui partid un minister? Este absurd! Mă mai pune ceva pe gânduri, steagul „comun" al acestei coaliții este un pumn pe fond negru, adică steagul anarhismului, steagul organizației francmasonice „Mâna Neagră", care l-a asasinat în 1914 la Sarajevo pe Franz Ferdinand împreună cu soția sa.

A.S.-G.: – Credeți că a apus era Miloșevici?

L.V.: – Nu a apus absolut deloc! De ce să apună? Miloșevici este liderul „opoziției", liderul celui mai mare partid din Serbia, ex-partidul comunist, peste patru ani are toate șansele să revină, exact ca Ion Iliescu anul trecut în România. Pe urmă, de ce să se vorbească de sfârșitul erei Miloșevici? Nu are Miloșevici oamenii săi în armată, poliție, serviciile secrete, biserică și mass-media? Nu controlează el aceste sectoare, aceste instituții? Nu s-a întâlnit Kostunica, noul președinte al Iugoslaviei, cu Miloșevici, „pentru a pune țara la cale"? *Occidentul a simțit nevoia să se mintă singur*, dar asta este o altă chestiune, discutată deja, despre ipocrizia guvernelor occidentale. Am putea să discutăm și ce reprezintă astăzi Iugoslavia. Nu reprezintă decât o ficțiune de stat. Muntenegrul, scăpat pe moment de amenințarea tancurilor lui Miloșevici, va ieși probabil, în urma unui referendum, din Federația Iugoslavă, ca atare se va termina definitiv și cu acest stat artificial. Kosovo este mai mult ca sigur pierdut, apoi și Serbia este un stat cu un picior în groapă, cu un milion de români pe tot teritoriul sârbesc (în special în Timoc și Voivodina), cu jumătate milion de unguri, cu sute de mii de albanezi în afara Kosovoului, cu sute de mii de musulmani în Sangeac, atunci ce este Serbia? În plus, toate aceste popoare sunt crunt oprimate de sârbi, care nu le recunosc nici măcar identitatea lor națională. Serbia este exact ceea ce a fost și în trecut: un butoi cu pulbere!

A.S.-G.: – Ați vorbit apoi de mascarada alegerilor prezidențiale americane...

L.V.: – Am fost poate greșit înțeles. Desfășurarea acestor alegeri, și apoi rezolvarea situației din Florida, s-a desfășurat într-un cadru perfect democratic, într-o transparență totală. Este însă adevărat că echipa Gore-Liberman a încercat să manevreze procesul electoral din Florida. S-a renunțat în final la acest lucru, pentru că în joc era unitatea Americii. Dacă Bush ar fi fost declarat învins, cu toate că era învingătorul real, faptul ar fi putut avea urmări incalculabile. Probabil că cei care s-au jucat cu focul și-au dat seama că incendiul ar putea să-i afecteze în final și pe ei, ca atare au renunțat. Aș spune că pentru binele Americii și al lumii întregi. Nu știu în ce măsură, în această afacere a jucat un rol și francmasoneria. Să nu uităm că Statele Unite sunt primul stat francmasonic din lume, înființat de francmasonerie, toți „părinții fondatori" ai SUA erau francmasoni, emblema și dictonul francmasoneriei pot fi văzute și citite și pe bancnota de un dolar. Încă ceva, se pare că Confederația nu a pierdut *definitiv* războiul din 1865, felul în care s-a votat la 7 noiembrie 2000 arată că Sudul și-a păstrat o identitate proprie, complet diferită de Nord. Cine știe, poate odată, Sudul va reuși să obțină, pe cale pașnică, ceea ce nu a reușit să obțină pe calea armelor în 1865...

A.S.-G.: – Ce este de așteptat de la noua administrație americană?

L.V.: – Noua echipă de la Casa Albă, care are personalități de mare valoare, sunt convins că va reorienta politica externă americană. Trebuie spus că administrația Clinton nu a avut opt ani de zile o viziune cum ar putea fi guvernată lumea. Eșecurile cele mai grave ale politicii americane s-au manifestat în evaluarea situației din Europa Centrală și de Est, în raporturile cu Rusia și cu statul Israel. Noua administrație va trebui de urgență să repare aceste erori grave.

Pentru popoarele din răsăritul Europei, inclusiv Rusia, este încurajator faptul că a dispărut de la Casă Albă un personaj ca Strobe Tallbot, cel care l-a intoxicat pe președintele Clinton cu date false despre țările foste comuniste. Acum în locul lui va fi d-na Condoleazza Rise, o tânără și eminentă profesoară de culoare, care a jucat un rol important (lucrul acesta văd că nu se știe) în reunificarea Germaniei, o foarte bună specialistă în problemele Rusiei.

A.S.-G.: – Ce poate aștepta România de la actuala administrație americană?

L.V.: – Prea multe nu poate aștepta. Sunt sigur că administrația Bush va privi cu mare atenție evoluția României și va cântări situația exclusiv sub raportul faptelor, vorbele goale ale demnitarilor de la București nu vor avea nici o importanță. Cert este că integrarea în NATO va fi blocată *sine die*, dar în evaluarea situației României un rol foarte important îl va juca d-na Condoleazza Rice, de care am vorbit deja.

A.S.-G. – Ajungem și la ultimul punct al analizei noastre, situația din Israel și Palestina. Vedeți vreo speranță pe viitor, căci anul 2000 nu a dus decât la degradarea climatului, prin reizbucnirea „Intifadei"?

L.V.: – Speranțe nu am, de nici un fel... Cert este că ceea ce s-a întâmplat, ulterior anului 1993, nu reprezintă decât un nou eșec al administrației Clinton. Administrația Clinton a dus exclusiv o politică pro-israeliană, fapt care a tensionat situația din Orientul Apropiat. Abia pe ultima sută de metri, președintele Clinton a abandonat această politică, adoptând un plan ceva mai realist, dar a fost prea târziu, mult prea târziu. Situația nu este rezolvabilă, în opinia mea. S-a mai spus că palestinienii și evreii sunt „condamnați să se înțeleagă". Este un sofism, nu sunt „condamnați" la înțelegere, văd că se merge pe calea distrugerii, pe calea recurgerii la arme. Asta este evoluția pe care eu o văd în Israel și Palestina. Este o imensă tragedie umană. Cine este de vină? Răul este inițial, poporul evreu și-a creat un stat artificial pe spinarea altui popor, cel palestinian, care prin metode teroriste și criminale a fost izgonit de pe pământurile sale pe care stătea de mii și mii de ani. Cu un nou premier, Ariel Sharon, care este un criminal de război dovedit, speranțele sunt inutile. Apropo de generalul Sharon, de ce nu este judecat de tribunalul internațional de la Haga? Este corect ca acolo să fie judecați doar criminalii de război sârbi și croați? Lumea se face că a uitat de masacrul din 1982 de la Sabra și Chatilla. Acest masacru a fost organizat din umbră de generalul Sharon. Tot el a declanșat Intifada din octombrie 2000 prin iresponsabila (vorba vine..) vizită pe Esplanada Moscheilor din Ierusalim, vizită soldată ulterior cu peste 400 de morți, din care aproximativ 10% israelieni... În rezumat, anul care a trecut, 2000, a fost un an tragic pentru omenire. Din păcate sunt sceptic și pentru viitor.

SOMNUL NAŢIUNII NAŞTE MONŞTRI

• **Filiala română a organizaţiei** Transparency International a dat publicităţii clasamentul celor 91 de ţări supuse cercetării privind indicele de percepţie a corupţiei (IPC), din care rezultă că România se plasează pe locul 69 în urma tuturor ţărilor candidate la UE, precum şi a Turciei şi Republicii Moldova, în compania unor ţări ca Uzbekistan, Kazahstan, Honduras, Senegal, Zimbabwe. Faţă de anul 2000, tendinţa este descrescătoare, ne îndreptăm către ultimul loc deţinut de Bangladesh.

• **Aflăm din Cartea Albă** a Ministerului Sănătăţii că din anul 1989 şi până în anul 2000 populaţia s-a redus cu 700.000 locuitori. Această reducere se datorează, în principal, diminuării natalităţii care, pentru acelaşi interval, a scăzut de la 16‰ la 10,5‰, în timp ce mortalitatea a evoluat de la 10,6‰ la 11,4‰, ceea ce ne situează pe scara ţărilor din UE şi candidate la UE pe locul penultim, înaintea Bulgariei. Dar la mortalitatea infantilă unde ocupăm un nefericit loc întâi înregistram în 1989 26,9‰, iar în anul 2000 18,6‰. Cheltuielile pentru sănătate din produsul intern brut sunt de patru ori mai mici decât în Uniunea Europeană, de două ori mai mici decât în ţările candidate la UE şi reprezintă 2,6%-4% din PIB ceea ce revine la 28-61$ pe corp de locuitor.

• **Guvernul şi preşedinţia României** au fost jignite de declaraţia baroanei Emma Nicholson, dar nu au putut răspunde la întrebarea simplă, ce s-a întâmplat cu acei copii din peste 200 dosare de adopţie a căror urmă s-a pierdut? Doamna Nicholson s-a referit şi la cazul unui copil «vândut» de două ori în Spania şi Italia. Sunt temeri că unii copii au ajuns pe mâna traficanţilor pedofili sau chiar a traficanţilor de organe. Guvernul, cu mintea românului cea de pe urmă, a suspendat adopţiile internaţionale, fără să le interzică. Măcar atât.

• **Cât costă un loc în Parlament?** Ne spune Mihail Alionescu, care, într-o declaraţie ce a ajuns la Curtea de Conturi mărturiseşte că a dat zece mii de dolari Federaţiei Ecologiste Române pentru a fi înscris pe primul loc pe listele CDR-2000 în judeţul Hunedoara la alegerile generale din toamna trecută. În această afacere bănească au fost amestecaţi atât preşedintele partidului Alexandru Ionescu cât şi secretarul general adjunct Andreea Drăgan şi teoreticianul ecologismului român, Marcian Bleahu.

• **CNSAS angajează foşti securişti,** unii dintre ei la pensie, şi dau afară oameni cu convingeri antisecuriste. Cel puţin aşa rezultă din declaraţiile doctorului în matematici Harald Alexandrescu care, angajat consilier în domeniul informatizării la numitul Consiliu, a fost retrogradat, fiind obligat să părăsească instituţia. Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii a ajuns să studieze dosarele Securităţii prin foştii angajaţi ai Securităţii, în timp ce numeroşi absolvenţi ai facultăţii de informatică sunt şomeri.

• **Transferurile private din străinătate**, adică pe româneşte banii trimişi în ţară de românii plecaţi în străinătate, au ajuns în anul 2000 la 1,074 miliarde de dolari, de zece ori mai mult decât în 1991. Suma astfel provenită din străinătate în anul 2000 reprezintă 3,37% din produsul intern brut, 10,36% din exporturi, 8,91% din importuri, 100,8% din investiţiile directe sau 44,3% din rezerva valutară. Din studiul datorat lui D. Dăianu, L. Voinea şi M. Tolici, rezultă că banii proveniţi de la persoanele particulare din străinătate sunt folosiţi pentru consum, în special pentru bunuri de folosinţă îndelungată şi foarte puţin pentru investiţii sau economisire.

• **Conducătorul fundaţiei elveţiene Basel Hilft**, pe numele său Cyrill Burgel a «primit» interdicţia de a părăsi ţara pentru vina de a fi în proces cu senatorul PSD Aristide Roibu. Acesta din urmă a primit câteva milioane bune de dolari ca să construiască un aşezământ pentru copiii cu handicap la Odorhei, dar a cheltuit în deplasări prin străinătate o jumătate de milion din dolarii primiţi. Asta n-ar fi nimic, dar vijeliosul senator l-a chemat în judecată pe caritabilul elveţian pe motiv că acesta i-ar mai datora nişte bani. Uluit, elveţianul a apelat la ambasada ţării sale din Bucureşti şi i-a cerut buclucaşului senator conturile băneşti. Şi iată aşa mai transmitem un mesaj străinătăţii despre corectitudinea în afaceri a românilor.

• **Marea întoarcere în toi.** Fratele G.C. Păunescu s-a întors de curând fără frica proceselor penale care s-au pierdut pe undeva pe drum. Banii luaţi de la Bancorex au fost uitaţi pe la AVAB sau cum i-o mai spune acum agenţiei pentru clasarea datoriilor neplătite.

Generalul Victor Athanasie Stănculescu, condamnat la 15 ani închisoare pentru omor deosebit de grav, a revenit liniştit în ţară în urma suspendării executării pedepsei, dispusă de Procurorul General. Cât despre procesele Motoróla şi Dunărea, nu se mai vorbeşte, generalul fiind curat ca lacrima. Un alt repatriat, de data aceasta cu forţa, este Sever Mureşan, extrădat de autorităţile elveţiene după un scurt popas într-un cochet pension penitenciar de acolo. Dar, ce să vezi, de-abia sosit cu cătuşele la mâini, a compărut în faţa Tribunalului Suceava şi a fost eliberat pentru a fi judecat în libertate în procesul de înşelăciune pe care îl are cu Banca Dacia Felix. Elveţienii l-au arestat şi l-au condamnat, românii îl eliberează. Aşteptăm revenirea în ţară şi a altor domni foşti condamnaţi la puşcărie, care suntem convinşi că vor avea parte de blândeţea autorităţilor.

• **Noul preşedinte al Curţii Constituţionale,** Nicolae Popa, a fost înainte de 1989 profesor de marxism-leninism. Promovat de Ion Iliescu consilier, el a fost numit la sfârşitul mandatului, în 1996, judecător la Curtea Constituţională de acelaşi Iliescu. Iată unde duce cunoaşterea temeinică a învăţăturii marxist-leniniste.

• **Generalul spion Mihai Caraman** confirmă în faţa instanţei că Dan Voiculescu, patronul multimiliardar al firmelor Crescent, Antena-1 ş.a., a avut relaţii de afaceri cu Securitatea: „Firma I.C.E. Dunărea a fost o unitate militară din cadrul Direcţiei de Informaţii Externe (D.I.E.) şi avea o structură militară. În cadrul acestei firme se combinau relaţiile comerciale cu activităţile de ordin informativ. Activităţile speciale din cadrul I.C.E. Dunărea se desfăşurau în zone care prezentau interes din punct de vedere comercial pentru România. De asemenea, arăt că firma Crescent, a reclamantului Dan Voiculescu, a fost un client important al I.C.E. Dunărea». Mărturia lui Mihai Caraman a fost consemnată de instanţă în procesul intentat de Dan Voiculescu ziariştilor Cornel Nistorescu şi Dan Badea.

• **Ion Ţiriac anchetat?** Aşa cel puţin afirmă ziarele italiene *La Stampa* şi *Il mattino di Bolzano*. Este vorba de dispariţia a 135 kg de aur din succesiunea Paulei Weisinger, iar Ion Ţiriac a fost prietenul ei, precum şi de transferul mobilierului unui hotel din Italia în favoarea unei fundaţii pentru copii patronată de Ion Ţiriac. «... Am crezut că e o glumă proastă. Acum cred că este ceva grotesc», declară în replică Ion Ţiriac. Aşteptăm să vedem dacă gluma proastă se confirmă.

• **Televiziunea CBS** a transmis în cadrul programului *News Archives – 60 Minutes* un reportaj de la Bucureşti al realizatoarei Anne de Boismilon despre traficanţii de copii.

Filmând cu camera ascunsă la Hotelul Intercontinental dialogul cu doi intermediari, şi aici vine surpriza, unul din cei doi nu era altul decât celebrul Cristian Burci, aşa după cum atestă şi ziarul *Evenimentul zilei* din 28 iunie a.c.

• **Preşedintele Sovietului Suprem** (mai există aşa ceva!) al separatiştilor transnistreni, Grigori Mărăcuţă, spune într-un interviu din ziarul rusesc *Vremia Novosti* că dorinţa Transnistriei de a fi admisă în Federaţia Rusă «nu e foarte dorită la Moscova... autorităţile moldovene au trimis cereri organizaţiilor internaţionale, în care acestea sunt rugate să nu ia contact cu transnistrenii. În plus, moldovenii, în colaborare cu unele cercuri din Rusia, au blocat accesul mărfurilor transnistrene în federaţie, grănicerii fiind instruiţi să găsească motive pentru a le opri la vamă».

Prezenţa Armatei a 14-a ruse la Tiraspol este vitală comuniştilor rusofoni de la Tiraspol, declară Mărăcuţă: «Dacă în 1992, în timpul conflictului armat cu Moldova, în Transnistria nu ar fi fost armata a 14-a, aici ar fi intrat militari români (se pregătea acest lucru, toată lumea ştie) şi, desigur, aici ar fi rămas». Nu sunt semne că Rusia s-ar grăbi să retragă Armata a 14-a şi să renunţe la capul de pod Transnistria.

• **Sergiu Cunescu**, preşedinte de onoare al PSDR, acuză de trădare conducerea partidului pe care el însuşi l-a recreat după 1989: «În nici o ţară europeană nu s-au operat fuziuni între social-democraţi şi comunişti... Trecerea Partidului Social Democrat în PDSR urmăreşte îndeplinirea unui obiectiv vechi al comuniştilor români: dispariţia PSDR... care va fi probabil retrogradat în Internaţionala Socialistă». Numai că responsabilitatea acestei trădări îi revine în parte şi lui Sergiu Cunescu care l-a susţinut puternic ca înlocuitor al său la conducerea partidului pe Athanasiu, artizanul fuziunii cu PDSR.

• **Controlul asupra finanţării partidelor politice** a fost prezentat într-un raport depus la Biroul permanent al Senatului. Raportul constată că în anii 1997-1999 PDSR nu a publicat în Monitorul Oficial donaţiile şi identitatea donatorilor, lucru la care era obligat prin lege. În schimb aflăm că cea mai importantă donaţie făcută în ultimii patru ani vreunui partid politic se ridică la suma de 1 miliard de lei şi, aici, vine surpriza: partidul beneficiar este UFD, copreşedinte Varujan Vosganian, iar generosul donator este Sorin Ovidiu Vântu. Ne pune pe gânduri direcţia în care bate Vântu.

• **Consiliul Naţional al CNSLR – Frăţia** l-a avut ca invitat pe Adrian Năstase care în calitatea sa de premier le-a reamintit sindicaliştilor că datorită acordului de parteneriat şi colaborare semnat de confederaţia sindicală şi PDSR înaintea alegerilor 7 foşti sau actuali lideri sindicali au ajuns în Parlamentul României. Trei din cei şapte sunt numai deputaţi – Pavel Todoran, fost preşedinte CNSLR, Ioan Andrei, preşedintele Federaţiei Sindicale RomTelecom, Minică Boajă, trezorierul confederaţiei. Mulţi alţii au primit funcţii de stat, patru dintre ei fiind şi parlamentari: Miron Mitrea – ministru al Transporturilor şi Lucrărilor Publice, Marian Sârbu – ministru al Muncii şi Solidarităţii Sociale, Tudor Florescu – secretar de stat în Ministerul Transporturilor, Florentina Tonţ – director în Ministerul Transporturilor, Dinu Panait – consilier al ministrului transporturilor, Ciprian Holhoş – consilier al aceluiaşi ministru, Victor Ioan Stan – consilier local în Bucureşti. Trecerea acestor tovarăşi sindicalişti în fotoliile confortabile ale puterii a fost rău primită de majoritatea sindicaliştilor, aşa cum recunoaşte preşedintele interimar al CNSLR Frăţia: «... am o reţinere faţă de prezenţa foştilor lideri de sindicat în rândul puterii deoarece majoritatea membrilor ne simt trădaţi».

Nici liderii Blocului Naţional Sindical nu dispreţuiesc avantajele puterii. Astfel Dumitru Chiriţă şi Cornel Ioan Rădoi au fost aleşi deputaţi pe listele PDSR, iar Dan Pica este director al Departamentului de relaţii cu sindicatele al Ministerului Transporturilor, Dănuţ Ciontea – secretar de stat pentru relaţia cu sindicatele din Ministerul Industriilor, Valentina Rodiceanu – consilier pe relaţia cu sindicatele în Ministerul Culturii. În cazul BNS colaborarea cu puterea este în mod curios dublată de ameninţarea cu protestele de stradă. Parafrazând un vechi proverb, şi în căruţă şi în teleguţă.

• **Vechiul adversar al restituirii** caselor abuziv confiscate Traian Băsescu, care a refuzat multă vreme să părăsească o locuinţă ce nu-i aparţinea, refuză să aplice prevederile Legii 10/2001. Primăria Capitalei nu răspunde notificărilor făcute de proprietarii de drept, răspuns la care este obligat prin lege. Această conduită derivă din linia politică a Partidului Democrat care în perioada guvernării de patru ani s-a opus legii de retrocedare a caselor, iar acum, prin primarul Băsescu, nu o aplică.

Primarul nostru, ales de oameni, zice el, şi nu de câini, nu euthanasiază numai câini ci, după cum se vede, şi pe proprietarii de drept.

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK

Aurel Sergiu Marinescu

NOUTĂȚI AMERICANE

Ca să nu se spună că România de azi nu are și câte ceva de imitat cum ar fi cazul politicienilor care zboară cu viteză supersonică dintr-un partid în altul, ba chiar în timp record în câteva partide, și politicienii americani au început să devină „aviatori politici". De exemplu, de curând senatorul statului Vermont, Jim Jeffords care a candidat ca republican, cu program și bani republicani, după trei luni de la alegerea sa ca senator republican a zburat în partidul democrat. Modelul românesc este deci apreciat. Ceea ce este grav este faptul că prin plecarea sa balanța puterii s-a schimbat în Senat, majoritatea devenind democrată, adică o frână în aplicarea politicii republicane a președintelui Bush.

Zilele trecute alt senator republican, Mc Cain, era gata să zboare și el la democrați.

Un alt exemplu românesc care a fost urmat aici este acela al nesimțirii prezidențiale, Emil Constantinescu după ce a dus țara de râpă se plimbă în lume nepăsător la dezastrul lăsat în urma sa. Într-o țară africană a „supravegheat alegerile"; în Statele Unite la Atlanta, la Asociația Est-Vest a ținut o conferință apoi a venit și în New York la așa zisa „ziua României" în Wall Street. Șușaneaua de proastă calitate care anunța prezența primarului R. Giuliani, a fostului președinte Clinton, Charles Sckummer și oameni de afaceri de mare calibru, a fost un bluf, aceștia nefiind prezenți.

Fostul președinte american Clinton a urmat exemplul lui Constantinescu. Umblă prin America, ține discursuri plătite 100.000 dolari fiecare (până acum șapte) și chiar intenționează să candideze pentru funcția de primar al New York-ului.

Toate potlogăriile s-au uitat deși normal ar fi trebuit să-l coste disprețul public și condamnarea juridică.

De curând Reginald Howe, membru al unui grup financiar din Texas, Gold Anti-Trust Action Commitee, a făcut dezvăluiri și a pornit o acțiune judiciară împotriva administrației Clinton și a pieței financiare și acuză o conspirație a acestuia cu băncile din New York cu scopul de a ține prețul aurului în mod artificial scăzut pentru șase ani (în perioada mandatului său). Scopul acestei conspirații a fost să țină dolarul puternic demonstrând cât de viguroasă este economia americană sub Clinton, după care potopul! Această manieră speculativă a ajutat Wall Streetul care a făcut miliarde de dolari profit cumpărând aur de la Băncile Centrale la prețuri joase după care l-a vândut cumpărând acțiuni pe alte piețe cu profituri mult mai mari.

Exemplul american este de mult copiat de români și nu este exclus să fie invers, adică dl Mugur Isărescu să-l fi inventat cumpărând sau vânzând dolari pe piața românească pentru a ține artificial cursul leului, căci în caz de normalitate ar fi trebuit ca 1 dolar să coste mai mult decât acum.

Se știe că prin plecarea ambasadorului american Rosapepe urma ca administrația nouă republicană să numească un nou ambasador SUA la București. Printre candidați era și Lia Roberts, americanca născută în 1949 la București care în 1979 printr-o căsătorie cu un american foarte bătrân și bogat s-a stabilit în statul Nevada din SUA.

Rămasă de tânără văduvă și bogată a donat sume de bani partidului republican făcându-și relații în lumea politică republicană a statului Nevada și de câțiva ani cele mai bune relații și cu oficialitățile române de la ambasadă, în special cu Mircea Geoană.

Lia Roberts l-a cunoscut și pe domnul Constantinescu și i-a fost chiar musafir prezidențial. Drept urmare a fost numită Consul Onorific al României la Las Vegas.

Mințile înfierbântate ale unor bănuiți analiști politici, ziariști sau politologi de pe malul Dâmboviței cât și din diasporă au și văzut-o pe doamna Lia Roberts viitoarea ambasadoare SUA la București. Este clar că puterea de judecată a acestor domni este deficitară.

Cum puteau Departamentul de Stat și Casa Albă să numească ca ambasador american la București o persoană care fusese consul onorific al României și în lobby pentru România, alături de Geoană și fără să se fi înscris – conform legilor americane – „agent al unei puteri străine"?

Casa Albă a făcut de curând precizarea că în România va fi numit un ambasador de profesie, nu un om politic, cu aceasta visurile nutrite de Lia Roberts au luat sfârșit.

Menționăm că ea este tot geolog prin formație ca și Emil Constantinescu, Dorin Marian și alți politicieni.

Exemplele bune nu sunt urmate în România. În 1999, fostul ministru al Învățământului, prof. Marga, a propus eliberarea diplomelor de licență celor care din cauza persecuțiilor politice comuniste și a închisorilor nu și-au putut termina studiile. Este de la sine înțeles că această acțiune simbolică compensatorie era doar un semn că jertfele unor tineri nu s-au uitat. Era un gest de bunăvoință pentru tinerețea sacrificată căci la ce oare ar mai fi folosit diplomele universitare unor bătrâni de peste 70 de ani? Ei bine, liderul țărănist de atunci s-a opus numai pentru faptul că unul din cei ce urmau să primească o astfel de diplomă era Constantin Ticu Dumitrescu, cel care cerea deconspirarea Securității.

În Statele Unite în aceste zile Robert and Earl Dunbar frații din Massachusetts, care în 1944 au părăsit liceul și au plecat ca voluntari să lupte pe front, azi în vârstă de 78 și 74 de ani, au primit diplome de absolvire a liceului alături de alți peste 2000 locuitori din orașul natal care au luptat în al doilea Război Mondial, părăsind liceele. De menționat că astfel de diplome s-au înmânat și soțiilor celor care au murit între timp.

Acțiuni mărunte dar cu profundă semnificație.

Tot în Statele Unite unele minciuni din timpul războiului nu mor și adevărul nu este lăsat să iasă la lumină precum în România adevărul despre lovitura KGB din decembrie 1989, mineriade și fel de fel de „inginerii financiare". Și aici persistă o minciună precum că soldații negri din armata SUA au eliberat lagărele de la Buchenwald și Dachau.

Se știe că Buchenwald a fost eliberat la 11 aprilie 1945 de Divizia a VI-a Blindată a Armatei a III-a. Arhiva Diviziei care se află la Arhiva Națională arată că numai șase soldați au intrat în Buchenwald în ziua eliberării și li se cunosc numele.

În mod eronat, fals se afirmă că ar fi fost eliberate cele două lagăre Dachau și Buchenwald de unitatea 761 de tancuri și un alt batalion de negri americani, a 183-a unitate de geniu. În realitate această unitate 761 tancuri, compusă din afro-americani, a ajuns undeva la 55 km sud-vest de Buchenwald și aproximativ 70 km de Dachau în 29 aprilie.

Cu toate aceste adevăruri un număr de indivizi în frunte cu agitatorul imoral Jesse Jackson, Karem Abdul Jabbar și evreii cunoscuți Elie Wiesel, Steven Spielberg și șeful rabin al Israelului Meir Lau continuă să mențină legenda fabricată despre eliberarea celor două lagăre de soldați afro-americani – adică negri – din armata americană.

Care este explicația acestei lupte împotriva adevărului?

Probabil că precum negrul Holmes au fost învățați să declare lucruri pe care nu le-au văzut și alți negri care au învățat bine lecția, iar cei interesați nu pot renunța la poveștile lor. În plus este o încercare de apropiere între evrei și negri-cunoscuți în Statele Unite pentru antisemitismul lor.

Românii din New York trăiesc clipe de suferință și mândrie. Suferință pentru plecarea prin rechemarea în țară a consului general Eugen Șerbănescu. Toți cei care au donat bani ca el să-și modernizeze biroul său consular, toți cei care au „lucrat" cu el fie la cârciuma lui Cornel fie la galeria Ripensia și cei care au fost colegi în diferite juriuri la spectacolele folclorice, toți care au înfulecat sarmale și mititei, generos oferite de consulul Șerbănescu în dese ocazii, îl regretă și suferă.

S-au făcut fel de fel de jalbe prin care s-a cerut Bucureștiului să-l lase mai departe, să ne cultive cu cărțile sale lansate la Centrul Cultural de aici, prin expoziții de fotografii și alte îndeletniciri ce îl domină.

Bucureștiul însă a fost surd, mut și tare pe poziție. A decis să-l schimbe cu exact ce este bun pentru comunitatea românească de aici, un alt agent mafiot cu lungi state de serviciu.

El se numește Gheorghe Dimitrescu, unul dintre patroni și vice-președinte al companiei Jaro Internațional implicat în numeroase afaceri oneroase, printre care 14 transporturi de contrabandă (afacerea Porțelanul) pentru Gheorghe Dascălu, un alt fost agent al Securității.

Prin Jaro s-au transportat sute de mii de baxuri de țigări. Prejudiciul cauzat autorităților fiscale este estimat la 48 milioane dolari. Afacerea „Porțelanul" a fost anchetată de procurorul Ovidiu Budușan care s-a ocupat și de cazul Costea.

El de curând a fost mazilit din magistratură iar transportorul țigărilor de contrabandă (14 din 70 prevăzute inițial) vice-președintele Jaro va fi consul la New York.

Dar Gheorghe Dimitrescu este și un mare datornic. El a împrumutat milioane de dolari de la Bancorex, sume pe care nu le-a mai returnat nici măcar parțial. Jaro este o firmă falită iar acționarul ei falimentar este consulul general la New York. Există și o relație directă între Priboi și Dimitrescu. Toate vizitele lui A. Năstase în străinătate erau aranjate de Priboi cu sprijinul lui Dimitrescu.

Și uite așa se drege imaginea României în lume, trimițând la New York, gazda ONU, mafioți, foști agenți ai Securității și SRI compromiși, și pe deasupra declarând voința de a face parte din acest important organism internațional.

În ce privește diaspora new-yorkeză, ea va uita aceste date despre noul consul Dimitrescu și se va înghesui mai departe să înfulece sarmale, mititei și chifteluțe dăruite generos de noul consul în țara unde slavă Domnului mâncarea nu este o problemă.

SCRISOARE DESCHISĂ

Excelenţei Sale
Domnului ION ILIESCU
PREŞEDINTELE ROMÂNIEI

Excelenţă,

Având în vedere principiile Dreptrilor Omului de „a proteja aceste drepturi ste tot în întreaga lume, de a aduce în ţa Justiţiei pe cei care violează aceste repturi", prin prezenta dorim să ne eferim la incredibilele şi de neconceput ncălcări ale Drepturilor Omului comise de ortişti în timpul celui de-al doilea Război Mondial, precum şi continuarea acestora ână în timpurile prezente, de către ramura nortistă din cadrul UDMR.

Numai ca un exemplu al acestor violări ale Drepturilor Omului, menţionăm următoarele:

1. Cartea Nincs Kegyelem (Fără Milă), tipărită la Buda-Pesta în 1939 sub numele lui Ducso Csaba.

De fapt, autorul lucrării este Daday Lorand, scriitor rasist în perioada hortistă şi ulterior Primar al oraşului Dej, iar hortiştii din UDMR au încercat să-i pună o placă memorială la Dej în 1998. Încercare eşuată în urma protestelor vehemente ale românilor.

Cartea lui Ducso Csaba a fost folosită ca manual militar pentru armata maghiară de ocupaţie a Transilvaniei de Nord (Dictatul de la Viena) şi avea ca lozincă „Voi omorî pe fiecare Român ce-mi va ieşi în cale" Anexa 1.

2. Cartea scrisă de Dl Aurel Sergiu Marinescu cu titlul „Înainte şi după Dictatul de la Viena" (Sept. 1940), Ed. Vremea – Bucureşti, 2000.

Această carte este bazată numai pe documente de necontestat din perioada respectivă, în special Arhiva Ambasadei Române de la Lisabona.

3. Raport al Comisiei de Audiere a Parlamentului României, referitor la evenimentele petrecute în judeţele Covasna şi Harghita în anii 1990-1991.

În continuarea informării Excelenţei Voastre şi a opiniei publice din România şi întreaga lume, se pot prezenta foarte multe alte documente. Numeroase lucrări cu aceste teme, aflate în diferire mari biblioteci din lume, unele însoţite de fotografii, nu pot da nici o posibilitate autorilor acelor crime de a le nega.

Pentru trecut, actualii hortişti nu pot fi făcuţi răspunzători, dar ele nu pot fi scoase din istorie şi vor trebui să le recunoască şi să-şi ceară scuze, aşa cum au procedat alte state din lume, inclusiv Vaticanul.

În ce priveşte evenimentele din ultima perioadă provocate de hortiştii actuali din cadrul UDMR sub ochii noştri, pentru acestea vor trebui să răspundă personal.

– Curăţirea etnică a Românilor prin expulzări din judeţele Covasna şi Harghita în 1990 şi după, este tratată de Comisia Parlamentară menţionată mai sus, iar continua lor persecuţie este o violare a drepturilor populaţiei româneşti de a trăi în propria patrie şi o indiscutabilă violare a Drepturilor Omului.

– Cazul Mihăilă Cofariu este cunoscut în întreaga lume.

– Falsul de la Odorhei făcut de Primarul oraşului Jono Szasz pentru a împiedica înfiinţarea orfelinatului, pe motiv că strică „balanţa etnică" este dovedit de avocatul firmei Basel Hilft, domnul Philippe Moyre.

– Multe alte acţiuni sunt cunoscute, iar autorii lor vor trebui să răspundă în faţa organelor de resort.

– Deasemenea, acţiunea de aruncare în aer a vestigiilor dacice (din Jigodin etc.) pentru a şterge urmele strămoşilor daci din acele locuri, este cunoscută în prezent pe scară mondială şi ar fi cazul ca aceste monumente să fie protejate.

Ţinând seama de toate acestea şi multe altele considerăm că este de neconceput ca aceşti violatori ai Drepturilor Omului să participe la conducerea României, fără a compromite Guvernul acestei ţări şi ţara însăşi.

Am contestat în consecinţă la Organizaţiile Internaţionale de resort, începând cu ONU, Preşedinte Dl Koffi Annan, legimitatea UDMR de a participa la guvernare şi considerăm că întreaga lume civilizată are obligaţii morale faţă de România de a proteja pe viitor Drepturile Omului în ţară.

Considerăm că etnia maghiară din România poate găsi alte soluţii de participare la activitatea ţării, prin eliminarea elementelor hortiste din cadrul ei, deoarece orice colaborare cu UDMR este nu numai contrară Principiilor Drepturilor Omului, dar şi dăunătoare liniştii din ţară şi din Europa.

Deoarece nu există nici o posibilitate pentru aripa hortistă din cadrul UDMR de a scăpa de gravele acuzaţii de violare a Drepturilor Omului făcute în perioada actuală, dorim să subliniem faptul că Guvernul Român nu poate continua colaborarea cu aceşti aşazişi reprezentanţi ai etniei maghiare din România.

Considerăm în consecinţă că UDMR nu poate avea nici o calitate de a se erija în susţinător a etniei maghiare din România şi nu are calitatea de a participa la guvernarea ţării.

Prin sesizarea Organizaţiilor ce apără Drepturile Omului, cerem tragerea la răspundere a hortiştilor actuali în faţa Tribunalelor Internaţionale de judecare a crimelor comise împotriva umanităţii, Forurile respective având cunoştinţă de această situaţie.

Cerem totodată ca parlamentarii şi reprezentanţii corecţi din cadrul UDMR să-şi dea demisia din această formaţiune.

Acum, în Mileniul III, s-a creat o nouă concepţie în lume, privind Drepturile Omului, pe care actualul Preşedinte ONU, Dl Koffi Annan o numeşte „Era Drepturilor Omului".

În consecinţă, considerăm că este de neconceput ca violatori ai Drepturilor Omului să participe la conducerea unei ţări, fără a compromite Guvernul acelei ţări şi ţara însăşi.

Urmare acestor încălcări ale Drepturilor Omului de către Ungaria hortistă în timpul celui de-al doilea Război Mondial şi în continuare de către hortiştii din UDMR până în zilele noastre, considerăm că Ungaria şi UDMR trebuie să ceară scuze poporului român, pentru a se putea începe un dialog bazat pe adevăr şi respect reciproc şi a promova astfel relaţii de bună vecinătate. POPORUL ROMÂN AŞTEAPTĂ SCUZE.

Dr. George Duma, Preşedinte Romanian American National Congres; Traian Colea, Preşedinte Romanian Assoc. of South, Florida; Aurel S. Marinescu, Scriitor, Publicist, Politolog

SĂ NE BUCURĂM DE ÎMPRUMUTUL DE 600 MILIOANE EURO?

Printr-o emisiune de titluri de stat, Guvernul Năstase a reuşit să obţină de pe piaţa internaţională a capitalului privat 600 milioane euro. Şi, dacă ar fi dorit, ar fi putut să ridice din piaţă chiar mai mult, pentru că emisiunea de titluri a fost suprasubscrisă, adică au existat amatori care să cumpere titlurile româneşti până la concurenţa unei sume aproape duble, de circa 1,2 miliarde euro.

Împrumutul apare ca o reuşită a Guvernului Năstase. La standardele româneşti, a fost vorba de o sumă deosebit de importantă, reacţia pieţei a fost favorabilă şi rezultatul subscripţiei a venit la scurt timp după ce binecunoscuta agenţie internaţională de rating *Standard&Poor's* a îmbunătăţit practic toate calificativele de risc în cazul României, de la B– la B sau respectiv de la C la B cu perspective pozitive.

Eventuala euforie faţă de o asemenea reuşită trebuie însă temperată. E drept, grila de cifre, în funcţie de care se acordă calificativele de risc, arată acum, fără îndoială, mai bine decât în urmă cu doi ani, când România avea de făcut faţă vârfului teribil de sarcină în plata datoriei externe, şi chiar decât anul trecut, când abia se întrezărea începutul unei recuperări după trei ani consecutivi de cădere economică. Nu numai presiunea plăţilor externe a trecut, iar creşterea economică mijindă s-a consolidat, dar şi rezerva valutară a ţării a sporit semnificativ şi exporturile par să fi abandonat lâncezeala de ani şi ani. Rămâne totuşi un semn de întrebare reacţia rapidă, mai promptă decât în visurile cele mai frumoase, a agenţiei *Standard&Poor's*, aceeaşi care în 1999 s-a grăbit să anunţe că România va intra în încetare de plăţi, deşi nu acesta era câtuşi de puţin cazul, şi care anul trecut nu numai că a refuzat să îmbunătăţească măcar perspectiva calificativelor de risc acordate României, dar nu s-a abţinut nici de la a face politică, avertizând că România nu va mai pupa vreun ban de pe piaţa internaţională a capitalului privat dacă la putere vor reveni, în urma alegerilor, exact cei care sunt acum la guvernare la Bucureşti şi în timpul cărora, după cum se vede treaba, agenţia se arată a avea alţi ochi, mai dulci, pentru cifrele statistice. În orice caz, până acum, demersul *Standard&Poor's* nu a fost urmat de vreo altă agenţie internaţională de rating.

Dacă există vreo bunăvoinţă faţă de România, aceasta nu este, desigur, decât de salutat. Ce se poate concret obţine de pe urma eventualei bunăvoinţe este însă o altă problemă.

Evident, emisiunea de titluri nu putea avea loc într-o perioadă de retrogradare din punctul de vedere al ratingurilor. Dar condiţiile de împrumut la care a avut acces acum nu sunt nicidecum mulţumitoare. Şi nu par a avea vreo relaţie cu îmbunătăţirea menţionată a calificativelor de risc. România a fost refuzată de piaţa privată în 1999 să se împrumute la 14%-15% dobândă, când, deşi necesar, fusese împinsă de FMI să se adreseze acestei pieţe în cadrul experimentului, injust pentru o ţară în restrişte, de a-şi finanţa doar cu bani din surse private plata datoriei către investitorii privaţi. În anul 2000 România s-a abţinut să contracteze cine ştie ce împrumuturi externe pe piaţa privată de capital, din cauza menţinerii în esenţă a condiţiilor cvasiprohibitive. Acum, Guvernul Năstase s-a lansat în împrumuturi masive la o dobândă de 10,7%, ceea ce, împreună cu comisioanele băncilor de investiţii care au organizat subscripţia, împinge costul total la circa 12%. În ultimul timp însă dobânzile pe pieţele internaţionale de împrumut au scăzut şi reducerea dobânzii la titlurile româneşti este şi o consecinţă a acestei tendinţe generale a dobânzilor. Practic, adaosul de risc care împovărează dobânda de împrumut în cazul României a rămas acelaşi, dar, dobânda-bază scăzând, a rezultat o reducere. Costul total este însă în continuare foarte mare.

Nivelul ridicat al adaosului de fisc peste dobânda de bază explică, de altfel, interesul pentru titlurile româneşti şi suprasubscripţia emisiunii. Dintre titlurile admise pe piaţa internaţională, cele româneşti au avut practic dobânda cea mai înaltă. La adaosuri de risc şi mai mari, cumpărătorii nu mai acceptă riscul, iar ofertanţii nu îşi asumă costul. Pentru cumpărătorii titlurilor româneşti câştigul este relativ cel mai mare din piaţă. Evident, pentru România costul este cel mai ridicat.

De altminteri, aceasta este şi problema! Chiar şi în cazul în care sumele obţinute ar fi folosite doar pentru investiţii, şi nu pentru consum, nu există practic nici un plasament intern care să fie atât de rentabil încât să acopere asemenea costuri şi să asigure rambursarea. E drept că titlurile sunt pe 7 ani, adică doar după o astfel de perioadă, relativ îndelungată, trebuie răscumpărate, dar costul lor pentru remunerarea câştigurilor nete ale deţinătorilor este resimţit în fiecare an. Şi, pe ansamblu, s-au luat 600 milioane euro şi în contul acestora vor trebui plătite în total vreo 1100 milioane euro.

Guvernul Năstase ar trebui să privească cu parcimonie spre împrumuturile externe, care, la costurile încă mari existente, vor crea dificultăţi de plăţi cu atât mai severe cu cât vor reprezenta angajamente mai importante. Mai ales în condiţiile problemelor de finanţare pe care deja le pune deficitul comercial redevenit incendiar. România trebuie să-şi concentreze atenţia nu spre împrumuturi externe ci spre atragerea de investiţii directe externe, care nu creează probleme de rambursări istovitoare. Din acest punct de vedere, legea pentru stimularea investiţiilor directe, deşi adoptată se pare în ciuda opoziţiei FMI şi Băncii Mondiale, este un demers mai folositor şi mai binevenit decât împrumutul masiv de 600 milioane euro.

Ilie Şerbănescu

Articol preluat din ziarul „România liberă" din data de 27 iunie 2001

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **Bună, dragi prieteni!** Oare ce poate fi mai cald decât temperatura de afară? Sentimentele noastre pentru voi, desigur. • Așa că feriți-vă de căldură și citiți ziarul nostru acasă, undeva la umbră și răcoare. • Dacă aveți așa ceva. • Dacă nu, și dacă, așa cum se întâmplă cu majoritatea concetățenilor noștri, nu prea vă dau banii afară din casă și nu aveți cu ce să vă permiteți un concediu la munte sau la mare, puteți să folosiți ziarul și pe post de evantai. • Mai citiți ceva, vă mai faceți un pic vânt, iar mai citiți ceva și poate că o să vi se pară la un moment dat că vă bate o briză plăcută în ceafă, undeva pe marginea de marmură a unei piscine bleu de miliardar. • Altfel, atenție mare că ne avertizează medicii că arșița are influențe negative asupra creierului. • Mă întreb, în sălile parlamentului oare ce temperatură o fi? Cred că ar fi foarte nimerit ca parlamentarilor să li se pună obligatoriu aer condiționat. • Sau poate li s-o fi pus deja... și atunci e jale!

• **Se aude insistent că PRM**, gâfâind de indignare că tot soiul de nechemați vor să-și vâre nasul în ... treaba mare a Securității, vrea să ceară în Parlament abrogarea Legii „Ticu Dumitrescu". • Ce i-a gâdilat cel mai neplăcut pe peremiști e amenințarea dării în vileag a preoților care s-au spovedit la Securitate. • E de înțeles ca un partid format în *majoritate din securiști (nici măcar)* reconvertiți, să protesteze împotriva dării în vileag a celor care ne-au pârât la „organe", care „organe" se știe ce funcții îndeplineau și cum ne... mă rog.

• **Dom'le, dacă mai era nevoie** să se demonstreze că românul are apucături sinucigașe, ceea ce se întâmplă acum în PNȚCD este o demonstrație limpede precum cristalul. • N-a fost de ajuns că PNȚCD a luat în brațe o haită întreagă de securiști cu și fără acoperire, n-a fost destul că acest fost mare partid a călcat în străchini ori de câte ori a avut ocazia (și chiar și atunci când nu era o ocazie potrivită pentru asta ceva), nu le-a fost suficient că au luat-o prompt peste bot de la populație cu ocazia ultimelor alegeri, acum s-au apucat să năruie și rămășițele jalnice ale fostului partid. • Dacă vreodată în țara asta va mai exista opoziție la criptocomunismul biruitor, cei care vor îndrăzni să se ocupe cu aceasta vor trebui să învețe din dezastrele trecutului și, mai ales, să învețe de la învingătorii lor. • Ce e de învățat de la fostul PDSR, fost FSN, actual PSD? • Pragmatismul și cinismul. Să știi să-ți urmărești interesele fără să ții seama de interesul general (decât atunci când interesul tău este ca interesul general să fie pseudosatisfăcut), să-ți menajezi clientela politică, s-o plătești cu posturi plătite gras din banii publici și cu favoruri pe spinarea bugetului, să minți frumos, să duci populația cu vorba, știind că nu e nimeni mai amator decât poporul să se îmbete cu apă chioară, să menții unitatea în cadrul partidului, chiar făcând concesii (între membrii aceluiași partid e mai sănătos să treci peste orgoliile personale) și să faci front comun (unitatea de monolit, vă aduceți aminte?) împotriva tuturor, căci se știe că unirea face puterea. • Dacă asta vor alegătorii noștri, ale căror minți au fost formate într-un anume fel de ultimii 50 de ani de abrutizare comunistă, n-ai ce face. • E amar ce spun, dar nu asta ne dovedesc ultimele 8 luni din viața noastră?

• **În timp ce noi tragem mâța de coadă** și nu mai știm cum să înnodăm capetele, harnicii noștri parlamentari se ocupă cu probleme arzătoare, cum ar fi cea a tenisului parlamentar. • Nu glumim. • Am aflat cu bucurie că tenismenii parlamentari români au luat un loc la jumătatea clasamentului (locul 8) în turneul interparlamentar de tenis. • Păi ce, mai rămăsese ceva de rezolvat în Țara Românească? Vezi bine că nu, toate merg ca pe roate. • Poporul e ghiftuit de nu mai poate. • Toată lumea zace lată pe plajă la mare sau pe șezlong la munte, în timp ce fabricile duduie prosper iar recoltele se îndreaptă disciplinat către hambare. • Șoselele impecabile zbârnâie de automobile de lux, pline de muncitori și de țărani în vilegiatură. • Așa că nu mai e nimic de rezolvat, deci parlamentarii noștri (ca și cei din țările civilizate și prospere) n-au altceva de făcut decât să dea cu bâțu-n în minge și să-și vadă de micile lor distracții. • La urma urmei, doar fac și ei parte din prosperul nostru popor, nu?

• **Apropo de prosperitate**, vestea bună e că de la 15 august se mărește prețul la gaze cu 50%. • Mărire cu schepsis, că e vară și nu se prea simte la pungă, așa că bizonul o să-și vadă de treabă, cu grijili și cu concediul, până când o să se încetățenească „schimbarea". • Iar la iarnă, când o să stea tot omul cu aragazul aprins toată ziua și cu cărămida pe foc, ca să-și mai îndulcească gerul din apartamentul de bloc, atunci să vezi surpriză! • Numai că atunci, cum se anunță o iarnă tot atât de geroasă pe cât este vara de caniculară, n-o să le prea dea mâna păgubașilor să iasă să facă gălăgie pe străzi. • Așa că probabil o să înghițim cu toții gălușca în tăcere, așa cum e obiceiul pe la noi.

• **Ați mai auzit ceva de simpaticul domn Băsescu** în ultima vreme? • După marea gălăgie cu tarabele, o toropeală văratică s-a lăsat asupra acestor eficiente forme de vânzare a mărfurilor. • Când om vedea că se evacuează restaurantul „Viena", construit cu nerușinare deasupra unui spațiu verde în care se jucau amărâții de copii ai cartierului (la intersecția dintre străzile Vasile Pârvan și Plevnei și vizavi de școala Cervantes), atunci o să credem în bunele intenții și în hotărârea fermă a primarului Capitalei de a scăpa străzile de poluarea de toate genurile pe care o săvârșesc acest gen de localuri (în fața restaurant cu muzică de noapte, în spate club sexy). • Și bieții câini comunitari au început să aibă o viață mai omenească, mai odihnindu-se și ei la umbră, ca și angajații Ecarisajului (lasă că de asta nu ne pare rău, dacă ar fi să alegem între câini și mulți dintre semenii noștri, am spune și noi ca Franklin: „cu cât cunosc mai mult oamenii, cu atât iubesc mai mult câinii").

• **Cum sărăcia crește neabătut**, și metodele de a o combate iau amploare. • Din ce în ce mai mulți bani falși intră în circulație, căci altfel cu ce să mai plătești haleala autentică, din ce în ce mai scumpă? • De curând, poliția din Dolj a pus gheara pe un libanez (culmea, student la o Facultate de Drept) care se îndeletnicea cu plasarea bancnotelor false de 100 de mii lei. • Libanezul, care făcea parte dintr-un grup de șase tineri hotărâți, ce răspândiseră suma frumușică de 60 de milioane lei falși, fugise de frica poliției în Liban. • După ce stătuse o bucată de vreme acolo, ca să se mai calmeze poliția, se întorsese nevinovat ca un îngeraș, probabil intenționând să-și reia activitățile. • Altă rețea, formată din opt tineri cu spirit de inițiativă, se ocupa cu fabricarea și plasarea bancnotelor false de 50 mii lei. Și ăștia au fost prinși tot la Craiova, unde încercau să plaseze banii. • Și s-au găsit la ei peste 1000 de bancnote. • Uite unde stăteau averile.

• **Ce mai nostimade s-au mai petrecut în ultima lună?** • Multe, fraților, că doar nu suntem noi cetățenii țării tuturor posibilităților? • Bunăoară s-au scumpit biletele de tren, pentru a doua oară anul ăsta. Dacă vrei să călătorești în mizerie, în căldură, în înghesuială, e normal să plătești scump. • Altă nostimadă? Sigur: prosperă vrăjitoarele (mai toate provenind dintre frații noștri mai mici și mai colorați). Dacă vrei să te duci în vizită la castelul brâncovenesc de la Mogoșoaia, vezi pe drum o mulțime de „castele" moderne, țigănești, în fața cărora sunt puse ditamai anunțurile, oferind serviciile „celor mai mari vrăjitoare", alde Somna, Brățara și altele asemenea. • Cel mai haios e anunțul „celebra magiei albe". • Celebrele magiei albe și negre ar cam trebui luate mai des la întrebări de Fisc, că nu prea cred că plătesc impozit la impozitul pe prostie pe care îl iau de la populație.

• **Că tot vorbeam de frații noștri** mai mici și mai colorați, se aude că întunecimea sa Cioabă al II-lea a reclamat la Parchetul și la Poliția din Sibiu că au apărut pe ziduri inscripții rasiste la adresa rromilor. • Asta n-ar fi nimic, că doar în Țara Românească tot omul are dreptul să reclame la autorități ce-i trăsnește. • Numai că rromimea sa s-a dedat la amenințări, anunțând că, dacă autoritățile nu vor lua măsuri, „rromii își vor face singuri dreptate". • Aoleu, să vezi atunci cum o să se răzbune dumnealor, tăind de trei ori mai multe genți și șparlind de cinci ori mai mult din buzunare. • Noroc că prin buzunarele și prin gențile noastre șuieră vântul, așa că tare mă tem că rromii vor rămâne mai mult nerăzbunați.

• **Confruntați cu asaltul din ce în ce mai** puternic al infractorilor, polițiștii își cam pierd răbdarea și au început din ce în ce mai des să intre tare în nevinovați. • De-abia s-au stins ecourile scandalului cu cetățeanul italian bătut nevinovat de polițiști, că un alt nevinovat, de data asta cetățean român din Galați, se plânge că l-au luat „organiii" la Poliție și l-au tăbăcit. • George Iamandi (19 ani) din Galați a fost „săltat" în cătușe de patru polițiști în civil și dus la Secția 1 Poliție, unde a fost „mângâiat" metodic cu pumnii și genunchii, întrucât polițiștii vroiau să-l pedepsească astfel pentru vina de a nu li se fi adresat cu mai multă reverență. • Culmea este că cel care s-a simțit „jignit" de o adresare mai puțin protocolară („băi, dă-mi un foc") era un elev la Școala de Subofițeri din Câmpina, care l-a chemat în ajutor pe fratele său, polițist, care și-a chemat și el doi colegi, cu toții în afara programului. • Va trebui să ne învățăm fiii adolescenți să se adreseze elevilor polițiști de aceeași vârstă cu ei în termeni potriviți, de pildă: „Înălțimea voastră, binevoiți oare a oferi nevrednicului de mine un foc, pentru care nesfârșită milă și bunăvoință voi rămâne îndatorat măriei voastre până la sfârșitul vieții și voi chema binecuvântările cerului asupra milosteniei voastre. Viermele de mine se închină până la pământ și pupă umil nobilele tălpi ale bunătății voastre". • Poate atunci o să aibă o șansă și o să scape numai cu vreun binevoitor șut în fund.

• **Se pare că în sfârșit se întrevăd unele șanse** să scăpăm de sarsanaua Sidexului, pe care o cărăm cu toții în spate. • Niște binefăcători s-au arătat dispuși să ia în sarcină această pagubă a economiei noastre și să o facă eficientă economic. • Ba mai mult, grupul LNM Ispat, care și-a manifestat intenția de a cumpăra Sidex, e dispus să și plătească ceva pe el, deși, să mă ierte Dumnezeu, dar ar fi trebuit să fim mulțumiți dacă ni l-ar fi luat de pe cap și gratis. • Se pare că, din cei 500 de milioane de dolari pe care Ispat e dispus să îi vâre în Sidex, statul o să se aleagă cu a zecea parte, iar restul de bani vor fi întrebuințați pentru investiții și drept capital de lucru. • În clipa când bugetul statului va scăpa de povara mamutului gălățean, poate că vor fi ceva mai multe disponibilități pentru sănătate, educație, cultură și celelalte domenii vitregite. • Până una alta ne mângâiem cu nădejdea, făcându-ne speranțe în vederea datelor financiare ale combinatului preluat de Ispat în Kazahstan și scos de urechi din budă. • Cum Sidexul nostru e într-o budă la fel de adâncă, poate că politica „vânzării țării" va aduce ceva avantaje și năpăstuitei noastre țărișoare.

• **Ce mai cumpără românul?** • Păi, în ordine: Renault Mégane, haine la mâna a doua, zarzavaturi, iar cei care merg la mare (mai ales cu cortul) cumpără covrigi și gogoși cu care se hrănesc regește.

• **Ce mai fură românul?** • Păi, în ordine: mașini (paradoxal, mai mult Dacii, că sunt mai ușor de dezmembrat și de vândut ca piese) și apoi, ca de obicei, șine de cale ferată, fire de cupru de la telefoane și de la electrică, benzină din conducte (în noaptea de 14-15 iulie, la Jilava au fost prinși patru *agenți de pază* care furau benzină din conductă în timp ce erau în patrulare). În rest, cele obișnuite, ca omul. • Căldură mare, patronii își tratează angajații cu bere și cu mici, angajații își tratează patronii cu indiferență, rai...

Telegrafist

NEÎNCREDEREA ÎN EUROPA

Documentar realizat de Traian Ungureanu, difuzat la BBC sâmbătă 23 iunie 2001

Aproape tot ce veţi asculta în următorul sfert de oră e din păcate lipsit de interes imediat pentru români. Vom vorbi adică despre Uniunea Europeană. Mai precis despre viitoarea bază de est a Uniunii Europene. Zece state est-europene negociază admiterea în Uniunea Europeană. Nu e un lucru nou. Dar ceva important s-a schimbat. Până acum un an doi, Polonia dar şi România, Estonia dar şi Cehia stăteau la rând, încântate că pot sta la rând. Între timp Polonia, Cehia, Estonia au devenit ceva mai mult decât petiţionari. România a rămas însă pe loc din motive pe care nu le putem discuta şi prescurta acum. Putem spune doar că, acolo unde Uniunea Europeană e prea mult un loc ideal echivalent cu emigrarea şi prea puţin un viitor local, discuţia n-a început şi în locul ei tronează încă netulburat entuziasmul gratuit. Deocamdată Uniunea Europeană a început să coste sau, în orice caz, preţul ei e deja calculabil în stocuri de cartofi polonezi nevânduţi sau în mândrie naţională estoniană. Îndoielile est-europenilor vin într-un moment foarte interesant. Uniunea Europeană e criticată pentru prima oară şi de la est şi de la vest. De pildă o parte însemnată a irlandezilor n-au găsit de cuviinţă să se prezinte la un referendum în care li se cerea să spună ce cred despre tratatul de la Nisa, documentul juridic pe care se sprijină Uniunea Europeană. Cei care s-au prezentat la referendum au spus NU şi-au respins documentul. Tratatul de la Nisa conţine însă prevederi care reglementează admiterea statelor din estul Europei. Mulţi comentatori au înţeles că irlandezii au spus nu est-europenilor. Un nu egoist. Ghiftuiţii din vest nu vor să împartă bunătăţile cu săracanii din est. Aveţi în faţă un clişeu care foloseşte o schemă veche, resentimentul. Cine are ceva de spus împotriva Uniunii Europene e deci o făptură înapoiată, meschină, incapabilă de sentimente solare. Au ţinut oare irlandezii să iasă din casă pentru a-i ţine la ei acasă pe polonezi, români sau unguri? Marius Mihalik trăieşte la Dublin, capitala republicii Irlanda:

„Un alt motiv ar putea fi dorinţa Germaniei de a-şi păstra statutul de ţară neutră din punct de vedere politic, lucru ce nu ar mai putea fi posibil după crearea forţei de reacţie rapidă în Europa".

Irlandezilor nu li s-a cerut de fapt să cruţe sau să curme viitorul european al statelor din răsărit. Cine vă spune că irlandezii au o genă antipoloneză sau antiromânească nu vă spune tot. Nu vă spune de pildă că irlandezii ar fi trebuit să aprobe un tratat care răpeşte dreptul guvernelor naţionale de a spune nu în încă 38 de domenii de iniţiativă economică şi socială. Nu vă spune că un ministru irlandez al justiţiei a izbucnit acum 4 zile şi a acuzat Uniunea Europeană că duce statele membre, fără să le întrebe, într-un stat federal, condus nedemocratic de o elită dictantă şi surdă. Daniel Barbu, un politolog pasionat de anatomia instituţiilor europene, traduce în româneşte *no* irlandez şi găseşte că irlandezii nu au vorbit în calitate de naţionalişti, lucru pe care îl tratează în genere cu mâna pe trăgaci ci, tocmai, în calitate de cetăţeni ai Uniunii Europene:

„Din puţinii cetăţeni care au participat la vot, cei mai mulţi au fost împotrivă pentru motive care, să spunem, ţin mai degrabă de felul în care Irlanda şi în acest caz irlandezii, cetăţenii, înţeleg raporturile ţării lor, societăţii lor cu Uniunea Europeană. E mai degrabă un semnal care subliniază această tensiune decât un obstacol real în calea unei eventuale lărgiri a Uniunii Europene".

Refuzul irlandez n-a fost un act de anarhie provincială, ci o dovadă de exasperare. Uniunea Europeană e unul din acele câteva concepte ale lumii în care trăim despre care nu se poate vorbi cu onestitatea şi curajul critic al vremurilor noastre. Cine pune la îndoială perfecţiunea augustă, aproape imperială a proiectului european riscă să rămână închis pe dinafară în propria ţară. Din aceste motive, dezbaterea asupra obiectivelor Europei unite a fost multă vreme cea mai curioasă absenţă a Europei democratice. Dacă azi zeci de est-europeni critică, nu resping, ci critică mersul Uniunii Europene, e dreptul lor s-o facă şi e interesant de observat că oameni cu experienţe politice complet diferite spun cam acelaşi lucru. Iată cum sună neliniştea în varianta cehă. Lidia Naşineţ de la Praga:

„V-aţi referit la globalizare. Ăsta este un alt motiv de îngrijorare pentru cetăţenii cehi, pentru că astfel se pierde mult din tradiţie, din naţional, din spiritual… în această mare comuniune europeană, cehii îşi vor pierde tot specificul. Şi am auzit încă ceva care m-a şocat, sunt produse tipice cehe, de exemplu, brânză, este o brânză care se fabrică numai la Olomouc, este ceva tipic din Moravia şi Comunitatea Europeană va interzice producţia acestui tip. Asta a fost un şoc pentru presă şi pentru toată lumea".

Cultura naţională nu va putea fi înlocuită prin directivă europeană din simplul motiv că nu există o cultură în limba europeană care s-o înlocuiască, dar cehii simt probabil că obiceiurile şi chiar metehnele lor dragi riscă să devină piese de muzeu în parcul de distracţii comun european. O altă cultură mică, Estonia, simte un frison absolut demn. Boris Buracinski de la Tallin:

„Estonia este o ţară mică, estonienii sunt un popor foarte mic, de un milion de oameni şi estonienii ţin foarte mult la cultura estoniană şi foarte mult la limba estoniană, evident. O parte din populaţie se teme că odată cu intrarea în Uniunea Europeană va avea de suferit cultura estoniană tradiţională".

Frica de anexare culturală e, desigur, până la un punct puerilă. Dar se poate altceva. Se poate ca naţiunile mici ale Europei de est să se simtă înstrăinate. E timpul să remarcăm că din cele zece candidate est-europene, două, România şi Bulgaria, au fost paşihosuri, adică au învăţat pe turceşte şi pe ruseşte cum se desăvârşeşte o tiranie; trei, Ţările Baltice, au fost republici de carton prost, în chiar Uniunea Sovietică, iar restul de cinci au trăit cincizeci de ani, exact cât le-a îngăduit lesa din mâna Moscovei. Primii zece ani de libertate după asemenea experienţe sunt un timp istoriceşte scurt. Dar ţările trecute prin experimentul imperial sovietic sunt încă un pic nedumerite. De ce ar sacrifica ele libertatea, imperfectă dar amar cucerită şi perfectibilă, după numai zece-cincisprezece ani? De ce s-ar vedea iar sub tutela unei puteri străine sau, mă rog, străine de tot felul, dar nu estoniană sau poloneză sau cehă. Motivul: am mai trăit odată sub socialism e aproape reflex la Praga şi la Tallin.

„Ce-i deranjează cel mai mult pe cehi: birocraţia, birocraţia imensă pe care o are, din păcate, Comunitatea Europeană şi care le aduce aminte de socialism."

„O parte din estonieni consideră că intrarea în Uniunea Europeană este o paralelă cu intrarea în Uniunea Sovietică."

Ar fi totuşi o mare greşeală să credem că est-europenii nu văd diferenţa între Moscova şi Bruxelles. Uniunea Europeană nu e Uniunea Sovietică. Comparaţia e o prostie, dar neliniştea, astfel formulată, merită cercetată mai atent. Problema e tocmai că Uniunea Europeană nu e ca Uniunea Sovietică. S-ar putea ca europenii din vest şi din est să se teamă că, după dispariţia Uniunii Sovietice, Occidentul construieşte o formulă de centralism care dispreţuieşte mijloacele de impunere violentă tocmai pentru că e prea sigur pe mijloacele de control administrativ. Dacă dăm la o parte decorul est-european, dinozaur de Kremlin, vom observa că est şi vest-europenii se tem de fapt de acelaşi lucru. Din Irlanda, ţara cu referendum negativ:

„Lipsa contactului între deciziile la vârf ale Uniunii Europene şi cetăţenii acesteia, cărora nu li se prea explică îndeajuns specificaţia acestor decizii"

Şi Cehia, ţara în care scepticismul faţă de Uniunea Europeană pare să fi urcat de la zero la 37%:

„Este vorba de modificările unor legi care aici s-au împământenit şi e foarte greu să-i convingi pe cehi că nu sunt bune sau că trebuie schimbate. Deci cehii sunt într-un fel naţionalişti şi au rămas aşa. Le e teamă de fapt că lumea vestică fiind mult mai bogată, în momentul deschiderii pieţei imobiliare în Cehia, va cumpăra tot ce se poate şi tot ce nu îşi pot permite cetăţenii de rând. Asta înseamnă că cetăţenii de rând de aici vor fi dezavantajaţi din punct de vedere economic."

Cum nu se gândesc cehii şi la avantaje, de pildă că vor putea să lucreze cu salarii mult mai bune în occident?

„În primii patru ani nu va fi liber târgul de forţe de muncă. Deci, pur şi simplu, li se exclud toate posibilităţile cehilor, şi asta îi dezavantajează foarte tare."

Până în Estonia, unde îndoielile sau chiar refuzul n-au scăzut niciodată sub 50%:

„Estonienii consideră că, odată cu intrarea în Uniunea Europeană, majoritatea deciziilor vor fi luate, de pildă, la Bruxelles, nu la Tallin, şi din această cauză estonienii consideră că, prin decret, 15 ani ar fi bine ca Estonia să nu adere la Uniunea Europeană".

Şi, dacă doriţi o formulă sintetică de la Daniel Barbu, din România, unde sondajele pun în continuare Uniunea Europeană în paradis:

„Uniunea Europeană aşa cum e construită astăzi este purtătoarea a ceea ce, în limba de lemn care înconjoară instituţiile ei, se numeşte deficitul democratic. Deci cei care decid în ultimă instanţă nu sunt cetăţenii celor cincisprezece state membre, ci guvernele celor cincisprezece state membre întrunite în diferitele consilii şi cu precădere în cel mai important dintre ele, Consiliul European".

Frământările înainte de europenizarea acestor ţări nu sunt nicăieri mai naturale decât într-o ţară ca Estonia. Guvernul şi populaţia Estoniei ştiu probabil foarte bine că nu au de ales. A rămâne în afara Europei Unite înseamnă a rămâne cu Rusia, sub Rusia. S-ar putea ca estonienii să fie naivi. Uniunea Europeană, spun europenii care o critică de la vest, nu mai e un spaţiu politic cu construcţie definită cu noţiunile clasice ale republicii, Uniunea Europeană, spun criticii ei, e definită tot mai mult de economism, de limbajul economic. Creşterea economică şi nu constituţionalismul tehnic e zeul la care se închină acum funcţionarii Uniunii. Experţii domină instituţii care propun cetăţeanului european două spaţii: supermarketul şi tribunalul, şi două posturi de viaţă: consumatori sau reclamanţi. Poate că estonienii, polonezii, slovacii şi, în cele din urmă, şi românii se vor mulţumi cu una sau cu amândouă posturile. E greu să ceri unor naţiuni, vegheate din spate de ochiul prea bine cunoscut al Rusiei, să ilustreze principii sinucigaşe. Până atunci însă estonienii, de pildă, privesc şi-şi fac socoteli. Palmaresul Uniunii Europene în chestiuni de opţiune politică naţională nu e tocmai o capodoperă.

„Când la alegerile parlamentare din Austria au învins partidele de extremă dreaptă şi atunci, ca rezultat, Uniunea Europeană a întreprins anumite mişcări împotriva Austriei, în Estonia acest caz a fost văzut foarte prost, foarte negativ. Foarte mulţi estonieni de rând spun că «vedeţi, dacă ei pot să facă aşa ceva cu Austria, cu austriecii, de ce nu pot să facă acelaşi lucru şi cu Estonia, când Estonia va deveni membră a Uniunii Europene?»"

Nervul austriac din percepţia estonă nu e un moft. Estonienii au refuzat să uite trecutul şi reuşesc să se aşeze mai bine cu faţa spre viitor decât ţări în care trecutul a fost naţionalizat spre a fi pus în conservare de guvern. Estonia a iertat multe, dar, unde a avut temeiuri, a pedepsit ofiţeri KGB care au ucis cu mâna lor şi a refuzat să facă compromisuri cu minoritatea rusă doar fiindcă e rusă, ceea ce a pus în conflict imediat Estonia cu modelul liberal şi supraistoric al Uniunii Europene. Estonienii au fost admonestaţi şi bătuţi uşor peste degete cu legislaţia europeană a minorităţilor. Va putea însă Estonia, membră a Uniunii Europene, să-şi celebreze trecutul fără să îl ascundă sau să îl micşoreze? Din acest punct de vedere estonienii se tem că ar putea deveni într-o viitoare Europă Unită un popor reeducat. Recent, nevrozei estoniene i s-a aplicat un îndulcitor tipic bruxellez. Estonia a câştigat festivalul de muzică uşoară al Euroviziunii. O manifestare uşor şchioapă la minte şi pe de-a-ntregul scrântită la bun simţ. Sondajele de opinie s-au îmbunătăţit imediat după cadoul primit prin Euroviziune. Festivalul nu poate fi însă câştigat în fiecare an de Estonia. Tocmai acest mod de a dirija instituţional nu place celor ce încep să murmure la est şi la vest. Uniunea Europeană e desigur o instituţie plină de viitor. Varianta dogmatică, pe care o întrezărim astăzi, s-ar putea destrăma odată cu lărgirea sferei. O Europă cu 27 de membri are şanse mici să supravieţuiască prin dictat.

• **Sondajul de opinie** comandat în cadrul Barometrului de Opinie Publică de Fundaţia pentru o Societate Deschisă indică următoarele cote de popularitate pentru preşedinţia României: Ion Iliescu 54%, Vadim Tudor 18%, Traian Băsescu 11%, Adrian Năstase 5%, Theodor Stolojan 4%. Subiecţii consultaţi nu au ţinut seama de faptul că Ion Iliescu nu mai poate candida pentru încă un mandat. Preferinţele pentru partidele politice arată astfel: PDSR 60%, PRM 17%, PD 6%, PNL 6%, UDMR 4%, CDR 3%. Profilul votantului PDSR este o persoană de 55 de ani sau peste, cu un nivel şcolar de 8 clase, cu venit scăzut, locuind în comune sau oraşe mici din Moldova, Muntenia, Oltenia. Sondajul a fost realizat în luna mai de institutul de cercetare Metro Media Transilvania pe un eşantion de 1.816 persoane.

În schimb la întrebarea câtă încredere inspiră personalităţile publice, răspunsul a fost: Traian Băsescu 50%, Adrian Năstase 49%, Ion Iliescu 48%, C.V. Tudor 25%, Regele Mihai I 21%, Petre Roman 14%, Marko Bela 12%, Valeriu Stoica 9%. Un fenomen nou este popularitatea peste limitele partidului său a lui Traian Băsescu, pentru el pronunţându-se 58% din cei ce votează PDSR, 56% din votanţii PRM, 76% dintre liberali.

• **Centrul pentru Studierea Opiniei şi Pieţei (CSOP),** în ultimul său sondaj indică cota de popularitate a Regelui României Mihai I. La întrebarea cum este privită revenirea Majestăţii Sale în ţară, 13,9% răspund că e un lucru foarte bun, 37,4% un lucru bun, 13,8% un lucru rău, 4,8% un lucru foarte rău, iar 30,2 nu ştiu sau nu răspund. La întrebarea „Credeţi că fostul rege Mihai I ar trebui să se implice în viaţa politică din România?", 8,7% răspund da, cu siguranţă, 8,6% mai degrabă da, 20,1% mai degrabă nu şi 37,8% nu, în nici un caz, 24,8% nu ştiu sau nu răspund.

• **Sondajul CURS** realizat între 22-27 iunie arată că 56% dintre români spun că viaţa lor a rămas la fel după alegerile de anul trecut, 27% cred că s-a înrăutăţit, iar 14% că s-a îmbunătăţit. Faţa de sondajul precedent din luna martie, a crescut numărul celor care cred că ţara merge într-o direcţie greşită la 46%, în timp ce 38% din cetăţeni cred că direcţia este bună, iar 16% n-au nici o opinie. Cei care cred că actualul guvern este în măsură să îmbunătăţească situaţia economico-socială a ţării reprezintă 46% faţă de 57% în martie, procentul scepticilor urcând de la 33 la 41, iar cel al nehotărâţilor de la 10 la 13. Dacă 52% din cei chestionaţi doresc privatizare, iar 38% sunt împotrivă, 10% neavând vreo opinie, 45% consideră totuşi că guvernul ar trebui să subvenţioneze întreprinderile de stat cu pierderi, 39% sunt împotrivă, 9% votează pentru o soluţie de compromis şi 7% nu mai au nici o opinie. Dacă pe 1 iulie s-ar fi organizat alegeri, doar 50% ar fi votat partidul de guvernământ faţă de 56% cu trei luni în urmă, PRM ar fi obţinut 17% faţă de 15% în martie, PD şi PNL 9% faţă de 6% respectiv 11%, UDMR 7% faţă de 6%, PNŢCD 3% şi ApR 2% fără modificări.

• **Salariul mediu** pe luna mai a fost de 4.174.679 lei brut şi 2.915.299 lei net, în scădere cu 3,5% faţă de luna precedentă.

• **The Economist** publică în ultimul său număr din luna iunie o analiză a evoluţiei politice şi economice a fostelor ţări comuniste din estul Europei. Revista constată că stabilitatea politică este direct proporţională cu performanţele economice şi că România şi Bulgaria „sunt cu siguranţă codaşele Europei de Est, exceptând fostele republici sovietice, Albania şi rămăşiţele războaie ale fostei Iugoslavii. De fapt, România impresionează cel mai puţin dintre toţi, deşi cu o populaţie de 23 milioane de locuitori şi cu resurse naturale din abundenţă, ar trebui să fie unul din liderii Europei Centrale. Reformele economice din România au fost oprite de nenumărate ori. Ion Iliescu, un fost comunist, care a colaborat cu unul din cei mai oribili dictatori din regiune, Nicolae Ceauşescu, a fost reales preşedinte şi, în plus, România are unul dintre cele mai puternice partide populiste, Partidul România Mare, condus de Corneliu Vadim Tudor, o adunătură xenofobă... Dar până şi aici democraţia pare asigurată, alegerile desfăşurându-se corect." Săptămânalul The Economist ilustrează concluziile acestea cu graficul de mai jos în care prezintă situaţia celor zece ţări est-europene candidate la UE din punctul de vedere al programului reformelor, al stabilităţii politice şi al „curăţeniei" guvernelor. Din păcate România ocupă ultimul loc printre statele candidate.

Ţara	Programul reformelor	Stabilitatea	Curăţenia Guvernelor
Bulgaria	•••	••	••
Republica Cehă	••••	•••	•••
Estonia	•••••	••••	••••
Ungaria	•••••	••••	••••
Letonia	••••	•••	•••
Lituania	•••	••	•••
Polonia	••••	••	•••
România	•	•	•
Slovacia	•••	••	•••
Slovenia	•••••	•••••	•••••

• **Conferinţa ţărilor donatoare** pentru Iugoslavia, ce a avut loc la Bruxelles la sfârşitul lunii iunie, a strâns un fond de 1, 25 miliarde dolari ce vor fi acordaţi în anii 2001-2002 Federaţiei Iugoslave restrânse. Ajutoarele şi împrumuturile au fost acordate numai după ce Slobodan Miloşevici a fost predat Tribunalului Internaţional de la Haga, aceasta fiind o condiţie expresă impusă de Statele Unite. Autorităţile iugoslave s-au înclinat în faţa cererii americanilor, bani contra Miloşevici, care vor plăti pentru aceasta o sumă mai mică decât ceruse ministrul iugoslav al economiei. Cererile iugoslave, 36 de proiecte în valoare de 3,5 miliarde dolari, sunt un început pentru a repara marile pierderi economice din timpul celor aproape 10 ani de război şi a 78 de zile de bombardamente ale NATO. Politica dezastruoasă a lui Miloşevici a dus în ultimii 10 ani la micşorarea produsului intern brut de la 24 la 12 miliarde dolari, la o datorie externă de circa 12 miliarde dolari, la diminuarea rezervei de aur până la 600 milioane dolari, un sfert din populaţie ajungând să trăiască cu mai puţin de 55 dolari pe lună.

• **Preşedintele Bush** a făcut la Varşovia declaraţii încurajatoare despre intrarea în NATO a ţărilor din Europa răsăriteană: „Statele Unite împreună cu aliaţii lor sunt gata să ia decizii concrete şi istorice, pentru a face să avanseze extinderea NATO. Extinderea care a avut loc până acum a constituit onorarea promisiunilor pe care le-a făcut Alianţa. Acum onorarea în continuare a acestei promisiuni se va face spre Est şi spre Sud, spre Nord şi mai departe. Toate noile democraţii ale Europei, de la Marea Baltică la Marea Neagră şi toate cele care sunt situate între ele trebuie să aibă aceleaşi şanse de securitate şi libertate şi aceleaşi şanse de a se alătura instituţiilor europene... Soarta popoarelor libere ale Europei nu va constitui obiect de târguială. Nu va mai fi o nouă Ialta". Tragem nădejde că vorbele şi faptele preşedintelui republican Bush se vor deosebi de cele ale preşedintelui democrat Roosevelt.

• **Financial Times** consideră că anularea privatizării Combinatului Siderurgic Reşiţa este o grea lovitură dată credibilităţii guvernului PDSR de la Bucureşti. România se află pe ultimul loc între ţările candidate la UE ca urmare a eşecurilor în privatizare şi în trecerea la economia de piaţă. Anularea acestei privatizări este percepută ca un semnal de alarmă de Comisia Europeană, FMI şi Banca Mondială, cu atât mai mult cu cât 80% din activele din industrie se află încă în proprietatea statului. Decizia guvernului va afecta negocierile cu grupul anglo-indian Ispat pentru privatizarea Sidex-Galaţi care înregistrează pierderi anuale de 250 milioane dolari şi are datorii de 900 milioane dolari.

Politica externă?

Faptele şi actele de politică externă datorate clasei politice în ultimii 11 ani stau sub semnul laşităţii noastre şi al fricii de străini. În ultimele zile din decembrie 1989, Ion Ilici Iliescu, ca orice vasal ascultător, lua legătura cu Mihail Sergheievici Gorbaciov pentru a-i explica puterii suzerane evenimentele din România, ceea ce era o reiterare a loialităţii noastre faţă de URSS şi comunism. După un an şi mai bine, era parafat tratatul de prietenie cu URSS, care ne interzicea intrarea în vreo alianţă externă fără acceptul acesteia. Din fericire, la câteva luni după parafare, tratatul a devenit caduc prin dispariţia URSS. După 1996, un alt preşedinte, tot atât de inspirat ca I.I.I., a semnat un tratat dezastruos cu Ucraina prin care renunţam la Basarabia, nordul Bucovinei, Ţinutul Herţa şi Insula Şerpilor şi nu era denunţat Pactul Ribbentrop-Molotov. Toate aceste cedări erau justificate ca preţ al intrării în NATO. În NATO n-am intrat, dar ce am pierdut a rămas bun pierdut. Acum, revenit la putere, I.I.I. ne pregăteşte pentru semnarea tratatului cu Rusia, care să nu amintească despre tezaurul României înghiţit nu de triunghiul Bermudelor ci de cel al Rusiei şi în care să nu se facă vorbire despre Pactul Ribbentrop-Molotov. Vedem interesul Rusiei în semnarea acestui tratat, dar nu şi al României. Aşteptăm folosirea de către puterea a şantajului cu intrarea în NATO sau UE pentru justificarea în ochii opiniei publice a acestui tratat. În toţi aceşti 11 ani însă, clasa politică nu a făcut nimic pentru apropierea măcar psihologică, dacă cea economică nu e posibilă din cauza sărăciei noastre, între cele două state române.

C.T.

Editor: **Editura Vremea**, înregistrată la Registrul Comerţului sub nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 Bucureşti.
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
Directorul publicaţiei: **Nicolae Henegariu**
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Bogdan Rădulescu
Corneliu Tomescu
Corespondenţi externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Şerban Manu (Paris)
Secretariat: **Anda Simian**
Tiparul: **S.C. Tipografia Cassandra**
ISSN – 1454-2579